

השוכר את הפועל פרק חמישי עבודה זרה. ע.

עין משפט
נר מצוה

ע"א א מ"י פ"ב מהל'
מאכלות אסורות
הכלה כו טו"ע י"ד ס'
קטע סעיף יד:
פ"ב מ"י שם הל' כ"א סמג
לאוין קמח טו"ע י"ד
ס' קמח פ"ג:
פ"א ג מ"י שם הל' כ'
סמג שם טו"ע י"ד
ס' קטע סעי' ט':
פ"ב ד מ"י שם הל' כ'
סמג שם טו"ע י"ד
ס' קטע סעיף ה'
פ"ב ד מ"י שם הל' כ'
סמג שם טו"ע י"ד
ס' קטע סעיף ה'
פ"ב ד מ"י שם הל' כ'
סמג שם טו"ע י"ד
ס' קטע סעיף ה':
פ"ה ט מ"י פ"ב מהל'
שבת הלכה ז' ופ"ו
שם הל' כ"ב סמג לאוין פה
טו"ע א"ס י"ד רכ"ו סעיף
ז':
פ"ו י מ"י פ"ב מהל'
מאכלות אסורות
הכלה כ"ב סמג לאוין קמח
טו"ע י"ד ס'
פ"ב כ מ"י שם הל' כ'
סמג שם טו"ע י"ד
טו"ע שם סעיף י"א:

חמס מותר כדפרישית ללא חיישין כלל לכתחילה לעשות כתב
החמס או לחזור ולהכירו כדמשמע לפי הפשט ומ"מ נכון להחמיר
לכתחילה אך דיעבד אין להפסיד כיון דליכא חותם אפי' בלא כתב
ומכירו כדפרישית ומיהו אין נכון אם אין אותו חותם אחד מאותיות
כ"א מנוגפות טיט כדפרישית דמנוגפות
טיט חשיבא חותם אחד או ודאי אינו
מותר בלא כתב או הכרה אלא אם כן
ראה השני שנשתלם לו היין קודם לכן
את היין שהכלי נמכר ועמה הוא
הכיר את הכלי בטעניות עין ואפילו
אינו מכיר בחותם לפי שלא היה חתום
באותה שעה דלכ"כ הני ללא חיישין
ליופא מ"מ מנין לנו שהוא אותו
חזית של יין ששלם לו חצירו שמא
החליפו העובד כוכבים בחזית אחר
שהיה זו יין במוגפה בטיט שחר
חציות יין העובדי כוכבים פעמים
שמגופים בטיט כמו כן כר"ך שיהיה
נסתם לגמרי הנקב קטן שקורין
שופשיאל"ל בלע"ז כדקאמר תלמודא
משום שייכא אצל כשהוא חתום
באותיות אין לחוש לכל זה דודאי
האותיות לא עשאן כי אם ישראל
ומ"מ אין לסמוך על המגופה של טיט
אך נכון הדבר למחוס פי חזית ולתת
עור הסמימה קצוב במסמרות ולכתוב
אותיות חליון על העור וחליון על
דופני קרשי החזית שאם יגביה עובד
כוכבים העור לא ידע ליישב כדכתחלה
ולתת חשוק שקורין נקל"ל סבי
העגולים במקום שמחבורת אל דופני
החזית ולקובעו שם במסמרים מפני
הנעורת התחובה שם סביב שוליו
שלא יוכל העובד כוכבים להוציא יין
דרך שם ולתוכן אחריו כן במקומן
הראשון וכן הצרות לתת ולקבוע
עליהם עור במסמרים או יקבעו
נקרים לבסוף על השוליים והצרות
בציגונן זה פירש רבינו ברוך על
החתימה בפסק ומיהו נראה שכל זה
אינו כי אם לכתחלה אצל דיעבד
סגי בחתימת פי החזית לבד כיון דלא
חיישין לדברי רבינו יצחק בן יהודה
כדפריש' לעיל דאף בהסרת הנעורת
ירא הוא פן יתקלקל החזית בכך ולא
יוכל לתקן כדכתחלה מיהו אין לאסור
גם זה דיעבד ומ"מ טוב להחמיר
כדברי רבינו ברוך הו"ל גפס מפומיה
ועד דפירש רבינו ברוך שר"ך שישלם
כתב עם החותם או שיחזור [לראות]
ופירש רש"י שם דלגלגל מה שאנו
אוסרים בהודיעו שהפליג היינו דוקא
כשיש פירש סמג עובד כוכבים גג
יין ונתן מים מתת הסקרון או החליף
טוב צרע אצל מקום שאין לחוש לכך
כגון במקום מעצר בני אדם אפילו
הם עובדי כוכבים דמרתת העובד
כוכבים לגנוב א"ע דהודיעו שהפליג
מותר ולא חיישין שמא נגע כיון
שהעובדי כוכבים זומן הוא אינם בני
ניסוך כך פירש רש"י מיהו נראה
(א) זה דהיינו דוקא בחציות או
כדדוריס שאין להם רק פתח קטן
למעלה אצל גיגית או קנקן וכוס שיש
בצ"י. ודוקא היין שעל הדולבקי שרי
כתתן במתני' ורצא קמ"ל דקל לזוי כלל הודיעו שמפליג דמי' (ב) א' גמי שאפי' על השולחן מותר ודלגלגל אומר לו הו' מזוג ושותה:
פתחו חביתא טובא. הכא לאו דוקא טובא כיון דתליין בישראל אצל במקום הו' דוקא כיון דפתחו טובא ואית' דל"ג
טובא וגרס ליה במקום וכוין דליכא דפתחי לשום ממונא:

י"רא דיין נסך לא תקיף להו. לנסוכי: כפרישית גרידא. דשקעה
להו לנסוכי: דלהדי ביזעא שרי. אף בשמיה דמירמת ולא נגע:
דהאי גיסא והאי גיסא אסור. אף בהנאה. וכשאין נתפס על כניסתו
כנגד עסקינן שהיה לו חלק ביון דאי נתפס עליו כנגד כוליה שרי.
ואית דגרסי הו' ביזיני דשאל חורין
וסדקין ונקיעין. ובקעהו [שמות ד] מרגמו
ובזעהו: ישראל בעליונה ועובד כוכבים
במחשבות. ויין בתחמונה וישראל
רואהו מלמעלה: שרי. כל שרי דהכא
שרי אף בשמיה דהא לא נגע קאמרינן
וכל אסיר דהכא אף בהנאה וזכולו
הלכתא כרצא: אי אים ליה לאישתמוטי.
ולומר לכן נכנסתי סמכא דעמיה
ולא מירמת דכי על להך ביתא מעיקרא
אדעתא דלנסוכי על וסבר אי משכחו
לי לאשתמוטא. ואע"ג דבמגע היין
לית ליה לאשתמוטי אסור דאי לאו
לנסוכי על למה ליה דעיל ולא דמי
למית עובד כוכבים במנומו [ספ']. דהתם
דכיון דברשות עיל ודעינן למאי עיל
כל זמן שלא הודיעו שמפליג מותר
דסבר אי נגענא השתא אפי' וחי' לי:
ואי. לית ליה לאישתמוטי שרי (א) וכוין
דזהויל הוא על כניסתו מירמת ולא
נגע: נגעל הפונדק. ונתייחד עובד
כוכבים עס היין או שאמר ישראל
לעובד כוכבים שמור עמוד במחן
ושמור: אסור. דחיישין דלמא על
כיון דל"ל שמור סמכא דעמיה דמפליג
מיינה: שפירא דני שמיש. של ער
שבת שהיו תוקעין להבדיל בין קדש
לחול: ואי משום שבתא. וא"ת דסמכא
דעמיה דעובד כוכבים משום דלא אפי'
ישראל בשבתא האמר לי אסור
גורא כו': פחוס פחוס מד' אמות.
ועומד לפוש וליכא עקירה מתחילת ד'
לסוף ארבע: טעא. שבתא: ספק
ביאה. דלא ידעינן עובד כוכבים אי
על אי לא על טהור ומשום הכי שרי
דשני לן ספק ביאה מביאה ודאי וספק
מגע: צקעה. שדות הרבה זו אלל
זו בימות הגשמים שזרעה היא ואין
רצים דורסין אותה והו' רשות היחיד
לעומאה וספיקא שאירעה זה הו'
ספיקא טמא: ועומאה צדה פלוני.
באמת מן השדות ואין אנו יודעין איזו
היא: הלכתי במקום הלו. בצקעה
זו: ספק מגע טמא. דאמר נכנסתי
לשדה שהטומאה בה ואיני יודע אם
נגעתי בטומאה אם לאו: כיון דליכא
דפתחי חציות לשום ממונא. וכיון דחזו
דחמרא הוא פריש' דבגניבותיהו
טרידי ולא מנסכי: הו' ספק ספיקא.
ספק ישראל ספק עובד כוכבים ואת"ל
עובד כוכבים ספק נגע ספק לא נגע
ובהא אפילו רבנן מודו וכי פליגי רבנן
עליה דר"א היכי דמליא שדה
טומאה דאי על לה לא אפשר
דלא האילי דליכא אלא חד ספק:
רבינא

לאותה שדה אם לא נכנסתי
לא שאני התם כיון דאיכא
זו יין ופתחו רחבה קל הוא ליגע בהם ורגילות ליגע בהן דרך מתעסק לא: שמיש ישראל קל צ"י. ודוקא היין שעל הדולבקי שרי
כתתן במתני' ורצא קמ"ל דקל לזוי כלל הודיעו שמפליג דמי' (ב) א' גמי שאפי' על השולחן מותר ודלגלגל אומר לו הו' מזוג ושותה:
פתחו חביתא טובא. הכא לאו דוקא טובא כיון דתליין בישראל אצל במקום הו' דוקא כיון דפתחו טובא ואית' דל"ג
טובא וגרס ליה במקום וכוין דליכא דפתחי לשום ממונא:

(א) לעיל סא'; (ב) לעיל
בר"ך וברא"ש; (ג) ז"ל
ואינו לא ידעו כי"א בר"ך
וברא"ש; (ד) שבת קנ"ג;
(ה) פ"י דס"ה דריש רק
ממי מעט עובדי כוכבים ורי'
במס' כ"ב נה: ד"ה ר"א
וברא"ש דלספיקא היטב;
(ו) ב"מ טו. ט"ז; (ז) ויע'
תוס' כ"ב נה: ד"ה ר"א כו'
ובדלגלגל על סוגיא דהכא;
(ח) פסחים י. כ"ב נה:
טהרות פ"ו מ"ה; (ט) ויע'
טהרות פ"ו משנה ד'; (י) ז"ל
ובדלגלגל הו' מזוג ושותה
א"י אפי' שבע השולחן מותר
ואיירי הכא שרי' שותה
מיינו. רש"י ויעין בהרא"ש
ס' טו,

הגהות הב"ח
(א) גמי' ההו' אשתמוטא.
כ"ב ע"ל פ"י ר"י חותם
עובד כי הא' ההו' כרצא
ע"ש צ"ח רש"י ומוס':
(ב) רש"י ד"ה וחי' לית
וכי' דכיון דזהויל:
(ג) תוס' ד"ה (בדק'
הקודם) מאי דעמיה דמי'
(ד) וכוין דהיינו כ"ל
ותיבת זה נמחק: (ה) ד"ה
שמע וכו' שמפליג דמי'
ובדלא אמר לו הו'
מזוג ושותה אי גמי
שאפילו על השולחן
מותר והבא מיידי שכל
א' שותה מיידי הס' ד:

מוסף רש"י
אם נתפס עליו כנגב.
אם עובד כוכבים מלג' הוא
יש חיתא שופתי העיר
עליו ואם יתלכחו עובד
נתפס עליו כנגב. שרי.
בשמיה ואם לאו אסור אף
בהנאה דודאי נגע [ועי'
(א)]. דהנכנס לבקעה. אי
הכנה שדות הסמוכים יחד
קרי בקעה (פסחים יח'
בימות הגשמים. הו'
בקעה רשות היחיד
לעומאה מפני שכבר נתת
הזרע ואין רשות לכל אדם
לכנס לה. וק"ל ספק
טומאה ברשות היחיד
ספקו טמא (שם). בשדה
פלוגית. כלומר בלחם
השדות ויודעין אנו בלאו
היא וכל שדה שדה (שם)
מקומות במתני' (שם)
במקום הלו. בבקעה זו
(שם). ספק ביאה טהור.
ר"א לא חשיב ליה ספק
טומאה אלא"כ נכנס לשדה
אכל אינו יודע אם האיל
אם לא. אכל השתא הו' ליה
ספק ספיקא (שם) היכא
דמספקא ליה אם נכנס
באותה שדה, ואם מתא
לומר נכנס ספק אם לא עד
מקום טומאה אם לאו
וספק ספיקא הוא וטוהר,
אכל היכא דליכא אלא ספק
מגע, דשמיטא ליה דנכנס
באותה שדה אלא שספק לו
אם נגע בקבר אם לאו,
מלך ספיקא הוא טמא
(רש"י ב"ב נה).